

Ráno, kdy dopadl druhý meteor, Cořina Toyota Camry 1989 nadobro vypustila duši. Měla manuální převodovku s řadicí pákou, kterou předchozí majitel před lety omotal lepicí páskou. Byla to časovaná bomba barvy prošlé dětské výživy a správně měla vybuchnout mnohem dřív, než nakonec vybuchla. Cora za ni dala osm set dolarů, což dalece převyšovalo její hodnotu, ona tehdy ale chodila do prvního ročníku na vysoké a auto zoufale potřebovala. Během dvou let, která od té chvíle uplynula, si na stále hlasitější pištění klínového řemene zvykla, jenže dnes ráno, poté co zasunula klíček do zapalování a motor naskočil, se z pištění stal agresivní vrískot. Následovalo skličující *buch, buch*, potom *prásk* a vzteklé *vrrrr*, to všechno než stačila zareagovat. Když motor vypnula, bylo jasné, že s autem, jejím prvním a jediným autem, je definitivně utrum.

A do práce beztak jela pozdě.

Zatímco se Toyota zmítala v posledních předsmrtných křečích, Demi, která cestou do práce zamykala hlavní dveře, ztuhla uprostřed pohybu a výjev pozorovala, ve tváři výraz zklamání, ale ne překvapení. Cořino zděšení, že se něco takového vůbec děje, se rychle přerodilo v hanbu, načež zaplulo do dobře známého pohotovostního nastavení: otupělosti. Vystoupila z auta, které jí nezbývalo než nechat na ulici, přestože ten den probíhalo pouliční čištění, přistoupila k matce a zeptala se: „Mohla bys mě hodit do práce?“

Demi se na ni dívala, jako by při opilecké sázce prohrála jejich dům. „Klidně.“ Víc toho Coře příští půl hodinu neřekla.

Netrvalo dlouho a Cora zakoušela potupnou jízdu s matkou dopravním kalem příměstské dálnice 110. Za jakýchkoli jiných okolností by jí Demi bývala řekla, že to má teda smůlu, že auto měla dávno dát do servisu a ať se do centra Los Angeles dostane, jak sakra chce. Brigádu ovšem sehnala přes agenturu PMT, pro niž Demi pracovala, a právě ona se za Coru zaručila. A tak se teď ploužily pod dálnicí číslo 105 a Demi obětovala vlastní dochvilnost na oltář dochvilnosti své nedbalé dcery.

„Co se stalo s těma dvěma stovkama, co jsem ti půjčila?“ zeptala se Demi, jakmile projely kolem Rosencrans Avenue a její hněv utichl dost na to, aby se zmohla na slovo. „Měla jsi za ně ten řemen vyměnit a nechat si udělat vlasy, a neudělala jsi ani jedno.“

Cora odolala pokušení stáhnout si vlasy za uši, jako by snad mohla zakrýt jejich zbabranou barvu. Před několika měsíci, těsně před tím, než se vykašlala na vysokou, se odbarvila na blond, ale od té doby jí dorostlo skoro patnáct centimetrů jejího přirozeného zbarvení mokré slámy.

„Musela jsem natankovat,“ zalhala s očima přilepenýma k postrannímu zrcátku. „A měla jsem ještě účet za kreditku, ten bylo taky potřeba zaplatit.“ Ve skutečnosti si za ty peníze koupila lístek na koncert Neko Case, ten rok svůj třetí, tohle Demi nicméně vědět nepotřebovala.

„To určitě,“ řekla Demi. „Od zítřka jezdíš busem.“

Cora neodsekla ani se nevytáčela. Uvědomovala si, že zanedbané auto je na sto procent její vina. Jenže ten klínový řemen byl poslední v dlouhé řadě událostí, které roztáčely spirálu bezmoci, jíž se její existence vyznačovala, a ona si pomalu začínala zvykat. Pokoušet se dostat svůj život aspoň trochu pod kontrolu nemělo smysl, tak proč se obtěžovat? Dobrý koncert bylo to jediné místo, kde se dokázala skutečně odreagovat, připadat si, jako by vystoupila z vlastního těla, a odpoutat se od stále hustšího marastu, jímž byl její život. A pokud to znamenalo, že matka bude držkovat a ona se bůhvíjak dlouho bude muset obejít bez auta, no tak ať. Takhle už to na světě chodí.

A právě tehdy si všimla, že se jim v závěsu drží černý Town Car. Jel blízko, jako by ho za sebou táhly na kouli, natolik blízko, že zřetelně

viděla obličej dvou mužů na předních sedadlech. Za volantem seděl mladě vyhlížející muž východoasijského původu a vypadal, jako že spílá nebesům, že ho donutila vstát takhle brzo. Vedle něj byl uveleběný běloch se štíhlým obličejem a vlnitými černými vlasy, možná krátce před čtyřicítkou, nešlo to ale dost dobře poznat, jelikož tvář mu zakrývaly komicky velké pilotní brýle.

„Ježíši,“ řekla Cora. „Co mají tihleti za problém?“

„Cože?“ Demi se podívala do zpětného zrcátka. „Prokristapána. Zase ti blbecci.“

Cora zbystřila. „Ty je znáš?“

„No jo, párkrát jsem je zahlídla,“ řekla Demi. „Cestou do práce víc než jednou. Vždycky se na mě nalepěj.“

„A do prdele,“ řekla Cora, kterou Demiin nevzrušený přístup mírně šokoval. Copak jí nedocházelo, že by ji ti lidi mohli sledovat? Cora si tyhle věci hlídala dávno před tím, než se poroučela z Kalifornské univerzity.

„Nikde jinde jsem si jich ale nevšimla,“ řekla Demi. „Podle mě vyjížděj do práce přibližně ve stejnou dobu jako já.“

Cora se otočila, aby si ty dva prohlédla. Podle všeho ji vůbec neznamenali. Nejspíš prostě dva chlápci, kteří jedou pozdě do práce a bez přemýšlení se lepí na Demiino auto, jako by tak snad mohli dorazit do cíle dřív. Na tom by nebylo nic divného, její pozornost ovšem upoutalo, že Town Car neměl přední poznávací značku. Ta scházela pouze autům, které nebyly registrované v Kalifornii, a nikdo, kdo žije mimo Kalifornii, by do práce v Los Angeles nedojížděl.

Ranního zpravodajství v rádiu, kde vykládali cosi o včerejších divokých výkyvech Dow Jonesova indexu, si Cora až doteď moc nevšimla, pak ale přišel na řadu nový segment a ona se samým zájmem narovнала. „Během tří let od svého založení,“ říkal hlasatel, „přestala být *Rozlomená pečeť* neznámou webovou stránkou a ocitla se v popředí hnutí za transparentnost.“

Slova „Rozlomená pečeť“ jí projela hrudí jako rampouch a na chvíli ji přiměla pustit auto z hlavy.

„Ale měsíc poté, co zatím nejskandálnější a nejkontroverznější únik informací, jaký zorchestrovala, dal jejímu zakladateli Nilsu Ortegoví...“

Demi reflexivně pleskla do tlačítka, aby přeladila stanici, a z KIIS-FM začala nevinně cvrlikat písnička od Fergie. Cora po matce loupala pohledem. „Je mi líto,“ řekla Demi a chladně se usmála. „Na tohle je moc brzo.“

Cora nevěděla, co odpovědět. Na jednu stranu měla pocit, že by bylo dobré vědět, proč přesně jsou „*Rozlomená pečeť*“ a její zakladatel Nils Ortega“ ve zprávách, na tu druhou však neexistovalo nic, co by měla menší chuť poslouchat.

„To je dobrý,“ řekla a znovu se ohlédla na Town Car, který za nimi jel. „Já na to taky nechci myslet.“

Otočila se k čelnímu sklu, oči upřené na vysoké budovy v centru Los Angeles, které z oparu rašily jako vzdálené věžičky, a snažila se myšlenky na *Rozlomenou pečeť* a ty stalkery vypudit z hlavy. Jenže ti dva, i když vypadali, jako že se míní ukousat nudou, v pronásledování nepolevovali.

„Mami,“ řekla, „máš někdy pocit, že nás někdo špehuje?“

„Jako kdo?“

„Nevím,“ řekla Cora. „Jako třeba... paparazziové nebo vláda nebo tak někdo.“

Demi prudce zamrkala, ale na dceru se nepodívala. „Myslíš kvůli Nilsovi?“

„Jo.“

Demi si odfrkla. „Možná, ale pokud nás sledují, jsou na špatný stopě.“

„No já to vím,“ řekla Cora a bezděčně se zhoupla do rytmu „Fergalicious“, ovšem příliš malá košile na knoflíky, kterou na sobě měla, ji omezovala v pohybu. Koupila si ji před rokem na pohovor, jenže mezi tím o velikost přibrala. „Ale oni třeba ne. Třeba si myslí, že něco víme. A právě proto nás, no, však víš, špehují.“

„Den co den se na to snažím nemyslet.“ Demi se pokusila zasmát, ale vyšlo jí z toho spíš povzdechnutí. „Pokud nás sledují, lepší nevědět.“

Cora se kousla do rtu a opět se ohlédla. „Fakt?“

„I bez toho nevím, kam dřív skočit,“ řekla Demi. „Připadám si, že kdybych musela žít s vědomím, že nás šmírují nebo sledují nebo nám odposlouchávají telefon, vůbec bych nezvládla fungovat.“

„Asi jo,“ řekla Cora s očima pořád upřenými na auto za nimi. Přeladila rádio zpět na stanici NPR, jenže zpráva o *Rozlomené pečetí* skončila. „Lu tvrdí, že nás monitorují ustavičně.“

„To ona jo,“ řekla Demi chladně. „To ona jo.“

Cora se rozhodla nechat to být a pokusila se soustředit na Dodge Stratus, který jel před nimi. Život ve stínu *Rozlomené pečetí* pro ni byl zdrojem chronického strachu, ještě posíleného po události Ampersand a následném úniku Fremdského memoranda. Stejně jako klínový řemen krátce před prasknutím byla i *Rozlomená pečeť* časovanou bombou, která jim jednou vybuchne do ksichtu. Cora se opět podívala do postranního zrcátka, zda v něm neuvidí podezřelý Town Car, ten se však vytratil. Nedokázala ze sebe setřást hrůzu, že přišel den, kdy bomba vybuchne.

Poté, co ji Demi vysadila v centru před sídlem společnosti Kaiser Permanente, se Cora snažila na Town Car zapomenout a čtyři hodiny se prokousávala duchamorným zadáváním dat, aniž by se kvůli firemnímu řádu směla připojit k internetu. Cestou na oběd, kdy z ní hrůza konečně začínala opadávat, však letmo vyhlédla z okna, na holou střechu parkovacího domu o několik podlaží níže.

Town Car tam byl.

Při pohledu na auto nakrátko oněměla úžasem. Nečekala, že by venku mohla něco spatřit. Proč jen rádio nepřeladila zpátky na NPR? Proboha, proč jen poslouchala „Fergalicious“ místo zpráv?

Otočila se jako na obrtlíku a zběžně přelétla očima přes příčky z větší části prázdné sdílené kanceláře. Napůl předpokládala, že ti chlapi z Town Caru se schovávají někde za rohem, aby jí přehodili pytel přes hlavu a nacpali ji do kufru. Chvilku uvažovala, zda se z práce nezdechnout, pak však usoudila, že by tím vrhla špatné světlo na Demi, a u té si to dneska už parádně rozhodla. A co víc, Town Car venku byl, ale ti muži ne. Nejspíš se pohybují někde v budově. Možná čekají, až odejde. Snad o nic nejde.

Třeba o něco jde.

Cora se strnule prosmýkla kolem několika málo lidí, kteří místo oběda pracovali za přepážkami svých kanclíků. Než se dostala k výtahu, napůl přesvědčená, že se ji u východu chystá přepadnout dvojice agentů FBI, dospěla k rozhodnutí, že radši půjde do jídelny na třetím poschodí,

než aby si šla někam najít požitelné jídlo. Jenže když se dveře výťahu otevřely, uviděla v nich stát velkou rozložitou horu. Sotva ji spatřil, rozjasnila se mu tvář a Cora se musela vynasnažit, aby mu neoplatila šklebem.

„Sabinová!“ Byl to Eli Gerrard, jeden z hrstky těch, které v Kaiseru znala jménem. Eli nebyl brigádník, nýbrž absolvent vysoké školy a pracoval v IT oddělení. „Všechno v pohodě?“

„Uch,“ zmohla se. Dveře se začínaly zavírat, ale Eli bouchl do příslušného tlačítka, a když se opět zprudka otevřely, usmál se, jako by jí prokázal ohromnou laskavost. Považoval se za borce od hacktivistů a Nilse Ortegu, podobně jako většina svých souputníků, zbožňoval.

„Jak se vede?“ zeptal se.

Nebyla si jistá, jestli je Eli ten nejlepší člověk, na jakého mohla naražit, nebo nejhorší. S vědomím, jak podezřele na něj asi působí, se zakřivila a vstoupila do výťahu. „No...“

Dveře se za ní zavřely a Elimu se rozzářily oči. „Souvisí to nějak s *Rozlomenou pečeti*?“

„Možná?“ řekla a v duchu si nadávala, že dopustila, aby s tím chlupem skončila uvězněná ve výťahu. Jeho dychtivost a nadměrná důvěrnost jí i na vzdálenost necelého metru připadaly jako narušení osobního prostoru.

Eli byl emář, takový ten typ, který je až příliš vysazený na Panic! at the Disco, než aby se mu dalo věřit. Když Cora o pár týdnů dříve nastoupila do firmy na brigádu, byl jedním z prvních, kdo o ni projevil nadšený zájem, a to z těch nejhorších myslitelných důvodů. Nejprve ji pokládal za svou vstuppenku do *Rozlomené pečeti*, a když si uvědomil, že jí není, ochladl. Občas ho vídala, jak na ni při rozhovorech s kolegy upřeně zírá. Pokaždé čekala, že ji osočí z toho, že se zpronevěřila Nilsovu poslání, postavila se do cesty svobodě slova.

K čertu, lidi jako Eli se o její paranoiou víc než bohatě zasloužili. V červenci udělala tu chybu, že si promluvila s novináři od *The Los Angeles Times*. Na jejich otázky odpovídala, jak nejdiplomatičtěji dovedla: Byl Nils Ortega jí, jejímu bratrovi a sestře dobrým otcem? Ne. Ne, nebyl. Nikoli náhodou nehraje v jejich životě už půl dekády žádnou roli. Ach, jak jen se komunita hacktivistů rozzuřila, když se opovážila naznačit, že

jejich božstvo není dokonalé. Musela si smazat všechny profily na sociálních sítích, jak ty založené na svou současnou zákonnou identitu, tak ty staré, které dosud nesly jméno „Cora Ortegová“.

Eli o ní však na rozdíl od mnoha jiných nikdy nemluvil vyloženě hnusně, přinejmenším před ní ne. Usoudila, že neuškodí zjistit, co ví. On koneckonců tyhle blbosti sleduje. „Myslím, že mě špehují.“

Zajiskřily mu oči. „Fakt? A kdo?“

„Nevím,“ řekla, „ale trochu z toho vyšiluju.“

„Kde?“

„Venku. Nebo aspoň jejich auto je venku.“

„Federálové?“

„Možná. Nejspíš. Nevím.“

„Páni, tohle by mohlo bejt masivní,“ řekl, když se dveře konečně, *konečně* otevřely na třetím podlaží. Cora z výťahu div nevypadla a on vystoupil za ní. „Všechny ty podezřelé věci, co federálové udělali a teď vycházejí na světlo, na sever v Altadeně a Pomoně. Víš o tom?“

Cora zastavila před dámskými toaletami a potlačila nutkání obrátit oči v sloup. „Něco málo se ke mně doneslo.“

„Lidi tam cosi viděli. *Opravdoví* svědci, po události Ampersand. Jenže pak jim vláda odvařila mozky a vymazala vzpomínky, aby nemohli prozradit, co viděli.“

„Jo, o tom jsem slyšela.“

„Proč by jim to dělali, kdyby neviděli něco, co neměli?“

Ačkoli se v zájmu své přičetnosti úmyslně snažila vyhýbat všemu, co jakkoli souviselo s Nilsem, s touhle konspirační teorií byla dobře obeznámená. Lidi jako Eli věřili, že událost Ampersand je kosmická loď a podobně, UFO nebo předsunutá hlídka, anebo když nic jiného, přinejmenším nějaká sonda. Cora se jako většina ostatních domnívala, že jde o kus šutru, který spadl z oblohy a přistál v horách severně od Pasadena. „Pochybuju, že to má co dělat s těma lidma na parkovišti.“

„Možná má,“ řekl. „Proč myslíš, že tě sledují?“

Cora málem vykročila k jídelně, nakonec však zůstala stát nedaleko dámských toalet pro případ, že by potřebovala utéct někam, kam za ní nebude moct jít. „Cestou sem se nám drželi za zadkem. A pak, před chvílkou, jsem jejich auto viděla stát na střeše parkovacího domu.“

„A ty myslíš, že jsou tady kvůli tobě?“

Výtah vyvrhl další várku lidí a Cora ztišila hlas. „Nevím, možná. Oni ráno cosi říkali ve zprávách.“

„No jo. Tohle.“ Zatímco čekala, až bude pokračovat, pozoroval ji a na rtech mu pohrával nepatrný úsměv.

Břicho jí opět probodl osten strachu, ten samý, jaký pociťovala při každé zmínce o Nilsovi. „Co je?“

„Ty nic nevíš?“

„Eli, na seznamu věcí, o nichž se pokud možno snažím neuvažovat, mám *Rozlomenou pečeť* na prvním místě,“ řekla. „Mluvil snad o mně?“

Eli její otázku ignoroval. „Já prostě nechápu, jak to, že nic nevíš. Já na tvém místě...“

„Nejsi na mém místě.“

Eli se zhluboka nadechl, jako by se chystal ke svému úplně prvnímu skoku na laně. „Ty vole. Kdyby *můj* táta vypustil do světa ty nejdůležitější utajované informace v dějinách lidstva, ne, kdyby učinil ten nejdůležitější *objev* v dějinách lidstva...“

Odfrkla si a otevřela ústa k odpovědi, on jí však odpovědět zabránil.

„... tak by mi museli ruce zpřerážet, aby mě od toho odtrhli,“ řekl. „Takhle malinkej kousek tě dělí od těch nejdůležitějších věcí, jaký se na naší planetě kdy udály. Byl bych v tom ponořenej až po uši. Věnoval bych tomu každou minutu, každou vteřinu. Chtěl bych vědět, co se děje.“

„Však se tomu věnuješ, Eli. A právě proto mi tě bohové seslali. Takže mi buď vyklop, co víš, nebo mě nech na pokoji.“

„Četlas je vůbec?“ zeptal se. „Fremdský memorandum?“

To ji zaskočilo. „A co to má jako společného s tím, o čem se bavíme?“

„Má to dost společného s tím, proč tě federálové sledují,“ řekl. „Má to dost společného s téma tutlačkama, co v nich jedou!“

Teď už s ním na dlouhé, prázdné chodbě postávala sama a její trpělivost až na dřevě ohlodal strach. „Radši půjdu.“

„Já tě nechápu, Sabinová,“ řekl, aniž by jí dal příležitost otočit se k odchodu. „Tady jde o hodně. Jasně, klidně si tu ignorujme ten největší objev v dějinách lidstva, kterej před náma právě v tuhle chvíli utajují, proč ne. Co to narušování občanských svobod? Copak nemáme právo

o těchhle věcech vědět? A ty zmizení: pět lidí se na několik dní vytratí, a když se vrátí zpátky, ani jeden z nich si nevzpomíná, kde byl. A to jsou jen ti, o nichž víme. A navíc všichni mají poškození mozku. Všichni bez výjimky. Jeden si nevybavuje nic ze svého dřívějšího života. Nemůže ani mluvit. Takže pokud se ti na paty vážně pověsili nějakí chlapi od vlády, svět o tom musí vědět. Tohle je omezov...“

„Ne!“ Vyšel jí z toho výkřik. „Ty vole, to poslední, co chci, je připlíst se mu do cesty! Copak ti to nedochází?“

Usmál se a potrásl hlavou. „Ty seš fakt úžasná. Tobě je to volný. Tobě je volný, čeho se Ortega snaží dosáhnout nebo co odhalil. Ty holt nemáš v hlavě nic než to svoje tažení proti papírkovi.“

Cora strnula s pusou otevřenou dokořán a Eli znejistěle přešlápl z nohy na nohu. Patrně si uvědomil, že přestřelil, ale pak na ni přitlačil: „Proč ho vlastně tolik nesnášíš?“

„Asi bude lepší, když půjdu,“ vymáčkla ze sebe, otočila se, než se zmohl na odpověď, a odpelášila na dámské toalety, kde zavřené dveře zapřela klínkem, pro jistotu. Napůl čekala, že se Eli zkusí vecpat dovnitř, nějakým zázrakem však odolal.

Odšourala se do kabinky, která byla ode dveří nejdál, a zarážku nechala, kde byla, protože jí bylo naprosto u prdele, jestli si někdo opravdu hrozně moc potřebuje odskočit. Aniž by si sundala kalhoty, zhroutila se na mísu, zapřela se lokty o kolena a zabodla pohled do špinavých podlahových dlaždiček. Bylo v nich tolik tenoulinkých černých prasklinek, že v nich rozpoznávala tvary, jako by podstupovala Rorschachův test. Vrtošivý *Tyrannosaurus rex* z dětského animáku. Sopka, z níž se valí žhavé mračno. Prasklý klínový řemen.

Civěla na podlahu několik minut, než zaznamenala, jak prudce jí buší srdce, a jakmile si toho všimla, stalo se dunění tepu v jejích spáncích tím jediným, co slyšela. Bylo od ní pitomé ptát se Eliho, co ví. Bylo od ní pitomé myslet si, že ji lidé jeho ražení vnímají jako cokoli jiného než cihlu v Nilsově zámku. Nilsova sláva pořád rostla a ono se to zhoršovalo. Tolik, tolik zhoršovalo.

Uplynulo skoro dvacet minut, než nelibozvučné dunění v její hlavě konečně začalo utichat a ona se z mísy zvedla. Mezitím na toalety neúspěšně zkusilo vniknout aspoň pět frustrovaných zaměstnanců a jí

bylo jasné, že musí odejít, jinak riskuje, že ji tu načapou. S obědem se neobtěžovala. V jídelně by stále mohl být Eli a ona beztak neměla hlad. Namířila si to rovnou k výtahu a odjela zpět do čtrnáctého poschodí, kde si našla volný počítač s přístupem na internet. Přes proxy server si načetla Nilsův web a obrnila se v očekávání, co je na něm napsané tentokrát. Okamžitě to našla a samotný název ji přinutil dát si ještě minutku pauzu: „Tyto nesourodé životy“. *Ech. Ech. Ech. Zase usiluje o Pulitzerovu cenu za mimořádný výkon v nabubřelosti.*

Oznámení o uniklých informacích na *Rozlomené pečeti* vždy provázela jasně červená hlavička s nápisem LEAK, ale „Tyto nesourodé životy“ ji neměly, což znamenalo, že pravděpodobně jde o jeden z Nilsových komentářů. Občas je otiskovali v mainstreamových novinách jako *The New York Times*, stejně často se nicméně stávalo, že je nepustil z ruky, aby mu je „ti nahoře“ náhodou neproškrkali. Články publikoval dvakrát až třikrát týdně, většinou polemiky o svobodě slova a stavu, v němž se nachází, o transparentnosti, své nenávisti k Bushovi nebo o tom, jak jsou média a vláda strašně zlí, když se ho pokoušejí umlčet. Cora doufala, že dnešní text se ponese v podobném duchu. Ze všeho nejhorší by bylo, kdyby měl osobní nádech.

Což, jak jinak, měl.

Zdravím, přátelé a návštěvníci,

Dejte si se mnou skleničku nebo slavte, jak vám tradice káže. Dnes si připomínáme měsíční výročí od chvíle, kdy do světa unikla informace, kterou dnes známe jako „Fremdské memorandum“, a jim se zatím nepodařilo srazit nás na kolena. A co víc, příští měsíc oslavíme čtyřleté výročí a tenhle náš cirkus pořád nezavřel krám. Nicméně s nárůstem pozornosti, bez ohledu na morální správnost našeho konání, přicházejí i kontroverze.

V Bílém domě si oblíbili nové slovíčko: „Zloděj“. Další na tom narativu stavějí: Je *Rozlomená pečeť* organizací zlodějů?

Proč krást tajemství, která vám nepřísluší sdílet?

Na což odpovídám: Je vůbec možné ukrást tajemství?

Všichni, kdo se zasazují o svobodu projevu, tak činí z osobních důvodů nehledě na naděje, které si dělají s ohledem na společnost. Mám osobní pohnutky i já? Stručně řečeno, ano. Dokonce tři. Svoje děti.

Cora zatajila dech. Že je Nils zmíní na veřejně přístupném fóru, bylo přesně to, čeho se nejvíce poslední dva roky obávala, nečekala ale, že to na sebe vezme tuhle podobu. Podobu, která naznačovala, že spolu pořád vycházejí, že její rodině prokazuje laskavost.

Všimla si, že ji pozoruje úřednice, žena krátce po čtyřicítce, jejíž kanclík zdobilo víc fotek koček než dětí. Její pohled mohl vyjadřovat standardní mamkovské odsuzování anebo třeba šlo o výraz poznání. Věděla, kdo Cora je? Přečetlo si „Tyto nesourodé životy“ jenom pár konspiračních pošuků, nebo právě o tomhle článku mluvili ve zprávách, před nimiž Demi dala přednost Fergie?

Jistě nemusím připomínat, že to nedělám pro sebe, ale poněvadž se snažím vytvořit svět, který jim umožní říkat pravdu a žít beze strachu, že se jim za to vláda, média nebo společnost pomstí. Všechny mé děti chodí do školy v Kalifornii, kousek od místa, kde došlo k události Ampersand. A já se s nimi nesmím vídat, nesmím dokonce ani vkročit do své vlastní země.

Patrně se tomu nedalo vyhnout, ale pokud ve svém osobním životě v něco doufám, tak v to, že se mi jednoho dne podaří tyto dva nesourodé životy sloučit. Že jednoho dne budu moct dělat tuhle práci a znovu se shledat se svými dětmi. Doufám, že jsem jim inspirací, jako jsou ony inspirací mně. Doufám, že jednoho dne je inspiruju k tomu, aby se chopily zbraně a přidaly se ke mně.

Coře vyschlo v puse, její tvář polila horkost, nehty se jí zaryly do masa dlaní. Země pod jejíma nohama se hroutila a nenechávala po sobě nic než vakuum, beze zvuků, beze vzduchu.

Chopte se zbraně a přidejte se ke mně.

Atmosféra kolem ní jako by se proměnila a ona byla natolik dezorientovaná, až si na zlomek vteřiny myslela, že se jí výbuch zvenčí jen zdá.

Hluk ji z omráčení vytrhl, a než se v duchu stihla zeptat, jestli na ně někdo útočí, přišla tlaková vlna a roztránila dvě severní okna, sklo se rozezpívalo a rozcinkalo, načež se jako vodopád sneslo k zemi a drobné střípky odskakovaly od žaluzií. Několik úředníků, kteří u oken seděli, zaječelo a složilo se na podlahu, načež jim nad hlavami prosvištěl předmět, který byl za výbuch zodpovědný.

Cora, ohromená a stále ohluchlá, pomalu přistoupila k oknu, kde ji nic nedělilo od několika desítek metrů vzdušné prázdnoty. Předmět, který výbuch zavínil, byl pryč a na modrohnědé obloze po něm zbyla pouze jasně bílá kondenzační čára.

„Zase meteor?“ vyjekla jedna z žen, které před chvílí seděly u okna, a sebrala v sobě odvahu udělat krok blíž.

Rozhodně to tak vypadalo. Jeho stopa protínala nebe jako čára po Boeingu 747, a ačkoli Cora byla ochotná přísahat, že objekt při přeletu viděla stravovaný plameny, záře poté, co zmizel v dáli, pohasla. Jeho trajektorie směřovala na sever, jako by se ubíral nad stodesátkou až do Pasadeny.

Stejným směrem jako událost Ampersand.

Před šesti minutami dopadl v Angeles National Forest druhý meteor. Proletěl přímo nad místem, kde jsem se nacházel, takže coby očitý svědek bych rád vypustil do éteru svou výpověď, než mi ji stačí zcenzurovat. Přesná geodata k dispozici nemáme, z výpovědi několika svědků ale vyplývá, že ano, dopadl kousek od Altadeny.

Přesně tak. Meteor číslo 2, hned u Altadeny a navíc necelý měsíc po altadenském „meteoritu“, kterému CIA přidělila krycí jméno „událost Ampersand“.

Během události s krycím jménem „Ampersand“ jsme bezcílně zmatkovali. Fremdské memorandum leaknula *Rozlomená pečeť* až o den později. V den, kdy k ní došlo, jsme její význam nedocenili, a když jsme si konečně naplno uvědomili, jak nesmírně je důležitá, jak hluboko konspirace sahá, situace se dávno zklidnila. Federálové stačili všechno zamést pod koberec.

Tentokrát jsme moudřejší. Tentokrát máme navrch. Pohybujete se v metropolitní oblasti Los Angeles? Nebuďte poslušní občánci. Nenechtejte si ty lži líbit. Vydejte se tam, odkud přicházejí zvuky.

Jak řekl Ortega: Pravda je lidské právo.

Gerrard, Eli. „Vydejte se tam, odkud přicházejí zvuky.“ *DeceptiNation* (blog), 20. září, 2007, <http://www.deceptionation.com>